

Václav Špale

18. března 1950 narozen v Mladé Boleslavi

Žije a pracuje v Praze a ve Klech – Záboří

Věnuje se malbě, kresbě, ilustraci, scénografii, tvorbě objektů a instalací, je restaurátorem nástěnných maleb.

1966–1970 Střední odborná škola výtvarná v Praze

1971–1977 Akademie výtvarných umění v Praze, prof. František Jiroudek

1982–1985 Aspirantura na AVU v Praze, prof. František Jiroudek

Je členem Sdružení SERPENS a Volného sdružení M

Zastoupen je ve sbírkách v Čechách i v zahraničí.

Od roku 1981 uspořádal třicet samostatných výstav.

Věnuje se organizování uměleckých projektů, od roku 1994 je kurátorem výstav v pražské Synagoze na Palmovce a na dalších místech.

adresa: Kly – Záboří 1, 277 41

telefon: 603 818 947

email: vspale@seznam.cz

www.galerie-sumperk.cz www.dksumperk.cz www.ceskegalerie.cz

Černý pták, akryl na plátně, 2022

VÁCLAV ŠPALE

V ZAHRADĚ ZTRATIT SE

2. 11. – 27. 11. 2022

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 2. LISTOPADU V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY, MĚSTA ŠUMPERKA
A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Zapomenutá družice, akryl na plátně, 2020

Na procházce, akryl na plátně, 2008

Dezinfekce, akryl na plátně, 2022

Doma, ocel a olověný plech, 2017

Cestou, akryl na plátně, 2021

Mezi moje nejoblíbenější texty o výtvarném umění patří poslední knížka historika umění a estetiky Miroslava Mička Testament Mistra Wu. Vyšla v roce 1971, autor se jejího vydání již nedočkal. Mičko v ní prostřednictvím tří fiktivních dokumentů představuje základní umělecké přístupy a proměny estetických hledisek ve výtvarném umění napříč staletími. V textech hledá hodnoty, kterými bylo možné poměřovat v umění kvalitu a mistrovství, a to nejen ve schopnosti dokonalého zobrazení skutečnosti, ale také v tom, co je možné odhalit pod povrchem, co se skrývá za obrazem. Můžeme si klást otázku, do jaké míry tato pravidla platí dnes. Představitelem dokonalého malířského mistrovství byl v prostředním apokryfu malíř Wu-Tao'c, žijící za panování dynastie Tchang. Mistr Wu po dokončení rozměrné malby na stěně císařského paláce, zobrazující nádhernou krajinu, vstoupil do své malby a za obloukem cesty zmizel, aby se již nikdy nevrátil. Možná to byl kouzelnický trik, ale událost byla tehdy považována za vrchol uměleckého mistrovství. Dnes je tento příběh metaforou, ve které můžeme najít více významů anebo ho jenom přijmout jako poetické podobenství.

Když renesanční stavitelé navázali na koncept římských vil a obklopili své výstavní domy a paláce umělými přírodními prvky, demonstrovali tak odvěkou touhu člověka souznít s přírodou, navrátit se k ní a stát se součástí její harmonie. Byly to zahrady s kuriózními stavbami, umělými skalisky a jeskyněmi, s vodopády, jezírky a vodními hrátkami, kde ohradní zdi „prolamovaly“ iluzivní malby prospektů s antickými zříceninami a kdesi ve skrytu se ke zpěvu ptáků přidávala hudba zámecké kapely. Baroko tuto snahu o harmonii prodloužilo za zdi zahrad a zapojilo do ní celou reálnou krajinu, kterou smysluplně kultivovalo. Tento citlivý a ohleduplný vztah ke krajině byl v dalších dobách respektován a pěstován. Dnes nám většinou stačí naše privátní zahrádky a „nová příroda“ s virtuálními scénériemi, robotickými napodobeninami a instantními náhražkami. Ostatní přírodu jsme posunuli do kategorie zdrojů k použití pro náš stále náročnější blahobyť.

Mám úctu a obdiv k divoké autentické krajině, ale slabost mám i pro tu renesanční a barokní iluzivnost a divadelnost. V takových scénériích mohou instalovat příběhy a neobvyklá setkání, jejichž principem je hra a nadsázka. To je pozadí mých obrazů, které vznikly v posledním období, kdy jsme se všichni ocitli v situaci plné otazníků nad stavem tohoto světa, přírody, lidského společenství a hodnot za kterými spěcháme, i těch, které ztrácíme. Kukátko malovaného obrazu navíc vše redukuje a zmenšuje do rozměrů scény loutkového divadla, kde postavami jsou loutky, hračky i předměty, které dovolují parafrázovat naše situace, naše současná zmatení. A tak mohou být ze zahrad pouze jejich ruiny, z postav pravé i falešné relikvie a z konkrétních příběhů tragikomédie. Prozatím to může vypadat jako nadsázka a ironie. Ještě se přece najdou staré zahrady, kde mohou dožívat stromy, kde ptáci, kteří mají hnízda v jejich dutinách, ještě zpívají. Stále je možné se v zahradě ukryt, stále je možné se ztratit a po čase se třeba znovu najít.

Byl jsem moc rád, když mne Mirek a Anežka Kovalovi pozvali do této oázy výtvarného umění, která nepodléhá konjunkturálním výkyvům. Netušil jsem ale, že zahájení výstavy už bude bez Mirka, že tento text nebude psát on. Že moje obrazy a objekty budou uzavírat dlouhou řadu záslužné práce, kterou Mirek a Anežka Kovalovi, kromě své vlastní tvorby, nezištně věnovali svým kolegům i kulturní veřejnosti. Proto si dovoluji tuto výstavu Miroslavu Kovalovi věnovat. Přeji všem, aby další etapa byla v galerii stejně úspěšná.

Václav Špale